

התאחדות ענף הקולנוע
הקימה קרן למילחמה
בטלוויזיה בבבלים

ובכך, מילחמה חדשה. באין חוק בעל שיניים, ובאין חקיקה המטילה עונשים מתאימים על גנבים לאור היום, החליט ענף הקולנוע להתגייס כולו למאבק בפיראטיזם. עד עתה ניסו מפיצי הסרטים דרכים מורכבות שונות. המפיצים, המייצגים את החברות האמריקאיות, נעזרו בשירותיו של עורך-הדין אבנר מוסנסיץ', כדי לשמור על זכויותיהם, כדי להיאבק בהיטל בסך 15 אחוז שעליהם להפקיד בארץ, ואשר לדעתם מקטין שלא בצדק את מתח רווחיהם, והן בהפעלת המישרה, שמדי פעם ערכה פשיטה על סיפריית וידאו זו או אחרת, או על כבלים בשכונה זו או אחרת. אבל בשני התייחסויות לא הושגו הישגים משביע-רצון. 25 אחריו, הנגע של שידורי סרטים ברשתות-כבלים יצא מחיפה ועלה לתל-אביב, וראמ"ב שורר באלפי בתים עוד בטרם עלה על בר הקולנוע.

במיספריס, אומרת התאחדות ענף הקולנוע, זה גרוע יותר: בחמשת החודשים הראשונים של 1987 נרשמה ירידה של 25 אחוזים בצופי הקולנוע לעומת אותם החודשים המקבילים בשנה שעברה, שעה שבכל שנת 1986 היתה עליה של 14 אחוזים בצופי הקולנוע לעומת 1985. עובדה המראיגה ביותר את מפיצי הסרטים, האשמה, כך סבורים, נעוצה בטלוויזיה בכבלים שאין עליה שליטה ברשויות המתאימות.

עוד מישישטניום. כשלב ראשון הקימו מפיצי-הסרטים, יחד עם התאחדות בעלי בתי הקולנוע, קרן מיוחדת, בת 400 אלף דולר, שתפעל במשך ארבעה חודשים לניסיון. היא תוקם מהורדת שניים וחצי אחוזים מפדיון כרטיסי-הקולנוע. בממון הזה מתכננים אנשי-הענף פעולה מרוכזת ונמרצת בכל החזיתות — כשליצרים יועצים מישפטיים נוספים ואנשי היסטיצבור, שינסו להסב את תשומת-ליבה של הרשות המחוקקת ולהפעיל לחץ לא רק על המשטרה כי אם גם על המשתמשים. שהרי, שני הצדדים עוברים עבירה, כשאינם משלמים לאיש זכויות יוצרים.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: בלז לחופש הגדול לא שם זין, שיחות מלוכלכות, גינג'ר ופרד, הזלילה הגדולה, דולצ'ה ויטה, החנות מעבר לפינה, נרדפי החוק.

ירושלים: דמעות של שתיקה, נרדפי החוק, בלז לחופש הגדול, חיפה: לא שם זין.

תל-אביב:

*** החנות מעבר לפינה (ותכלת, ארצות-הברית): אין מה לעשות, מכל סיטי הקיץ החדשים — הישג ביותר הוא המשעשע ביותר, השנון ביותר והמרענן ביותר, מגע הקסם של ארנסט לוביטש נח הפעם על גיימס סטוארט הצעיר ועל שורה של שחקנים מוכשרים לא פחות.

*** בלז לחופש הגדול (מוצג בכמה בתי קולנוע בכל הארץ ובתל-אביב בקולנוע גת) לא שם זין (מוצג בכמה בתי קולנוע בכל בארץ ובתל-אביב בקולנוע פאר): שני הסרטים רווקים משלמות, וכל אחד מהם סובל מפגמים מסויימים בתסריט ובחוסר אחידות מיקצועית. אבל שניהם נוגעים בנקודות רגישות בחברה הישראלית ובחוויות קשות, שנגזר על הישראלי הצעיר להתמודד איתן. כדאי לראות את שני הסרטים, הם בהחלט מרגשים. כל אחד בדרכו שלו.

*** ימי הרדיו (שחקן ארצות-הברית): נוסטלגיה לימים שבהם הרדיו היה כלי-יכול בעיניו הלחות של וודי אלן, עם שיר נפלא של דיאן קיטון ושחקנית נהדרת: דיאן וייט.

*** הפסיקו להיות הגוינויים (בית ליסין, ארצות-הברית): חובה למעריצי היא שים המדברים ולכל מי שאוהב מוסיקת פופ מתקדמת. קפריזת עילאית של הבימאי, ג'ונתן דמי, על התמונה ועל הקצב.

עדנה פיינר

וירוס חיובי

באוזן

בית האמיצים (קולנוע קיץ - מוסיאון תל-אביב, ארצות-הברית) - לורי אנדרסון היא מוסד המקיף בתוכו מוסיקה, תנועה, מישחק, כתיבה, מיסגור, עיצוב, טכניקה, בקיצור: מולטי-מידיה המעורר תדהמה כל פעם שהוא מכין הופעה חדשה. הפעם זהו תיעוד מצולם של המופע שובר הלבבות שהעלתה בתיאטרון-הפארק של וויניו-סיטי בניו-גרסי, המגיע לקולנוע הקיץ של מוסיאון תל-אביב בדיוק בזמן. כשכל מעריצי אנדרסון וצופי הנאמנים של עד מופ יודעים כבר את השירים בעל פה. וזה עוזר להם להתרכז דווקא בכל מה שהעלמה המקסימה הזאת מעוללת בעזרת תאורה וטריקים חשמליים שונים בצבע, במוסיקה ובתנועה.

לעזרתה של אנדרסון עומדים מוסיקאים מופלאים, כל אחד אגדה בשיטחו שלו. בראשם אדריאן בילו, הזמר והגיטריסט שגם ביקר בישראל, הידוע כאחד מנגני הגיטרה הגדולים בעולם; ג'וי אסקין, נגנית סקסופון שיש לה להקה משלה; דייוויד ואן-טייגה, מומחה בכלי-הקשה שהקליט גם עם רא"ש שים מדברים, הלהקה שאפשר לראות את התעודות של הופעתה, הפסיקו להיות הגוינויים, בבית-קולנוע אחר, ומעניין להשתוות בין שני הסרטים האלה, מוסיקלית וקולנועית גם יחד; ולבסוף ריצ'ארד לאנדרי, הילן סקסופוניסט וקלרניטן, מייסדי התיזמורת של פיליפ גלאס, שגם הוא נמנה עם נגני

לורי אנדרסון: כל הכישרון הזה

של דייוויד בין מראשים מדברים, ואשר הופיע גם עם פיטר גורדון ועם להקתו של ואן-טייגה. שהלחינה בין היתר גם מוסיקה לכוריאוגרפים כטוילה תארפ. בקיצור - אוסף של ראשים חושבים, מוכשרים, השולטים היטב בכליהם ויודעים מה אפשר לעשות על בימה, עם עזרים מסורתיים ועם עזרים בעלי אלקטרוניקה מתקדמת. אין ספק, אם לא לראות את לורי אנדרסון על הבימה, אז כדאי בינתיים להתחנם בזה.

007

מפשיד

007 באיזור מסוכן (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) - את יום הולדתו ה-25 של גיימס בונד חוגגים בעיקר מפיציו, שעשר אצבעות ו-750,000,000 מחשב סיני לא הספיקו להם כדי למנות את ההסרטים הדולארים (כן, שבע מאות וחמישים מיליון דולר!) שהסרט הכניס עד היום. לצידם חוגגים ביטאון התעשייה הענקית ורייטאי, שהקדיש לאירוע הזה מוסף מיוחד, תחקירים וראיונות.

ועוד חוגגים את יום הולדתו בהחלפת שחקן, אחרי ששון קונרי מאס, לונבי לא שיכנע שהוא אכן מורשה להרוג בשדות הוד-מלכותה, רוג'ר מור פשוט התעייף, טימותי דאלטון, גיימס בונד החדש, אינטליגנטי ופשוט גם שחקן טוב. רק שעם כל הכבוד לסיפור המרוע של ריצ'ארד מייבאום ומייקל וילסון, לא צריך לקחת אותו כל-כך ברצינות. לדאלטון, שניחן אומנם בכל התכונות החיצוניות המתאימות לבונד, הסרטים הצניעות והליגולו שאיפיינו את מור ועוד יותר את שון קונרי, כשהוא אחרון ידע להוסיף ממזרות שאין דוגמתה לסיפור שמתחילה אינו אמין והוא משעשע בפלאיות המתוחכמת שלו. כשאף אחד לא בודק בציניות אם אכן הפנטזים עובדים במציאות או ש"קונ" הוותיק הוא רק תיקוורתו הבדייונית של כל מוסד המכבד את עצמו לחקר אמצעי-לחימה.

הפעם, כיאה לתקופה, יש כאן אפילו ריח של גלאסנוסט. כי הנבל האמיתי אינו הדוב הרוסי, להפיך, יש כאן גנרל רוסי הומאני בהחלט, כשהעריק הרוסי הנבל אינו אלא מתחזה.

מארים דאבו: דומה לקינסקי צעירה

המוסת עלידי סוחר נשק אמריקאי (ג'ו דואן בייקר עם שטיפת שיער בלונדית). בצורה כזאת מושג איזון עדין, והי רוסים בוודאי ישמחו על כך. וזאת אומרת עוד טריטוריה ממניסה, והרי זאת, בסופו של דבר, המטרה המקדשת את גיימס בונד.

ואם מדברים על הרחבת השוק, הרי כדי לרכך את לב הנשים עוד יותר, גוייטה לעזרתו של בונד מארים דאבו, בתפ-קיד צ'לנית צ'כית שאמורה לנגן על מיתרי ליבו המתרכך והולך של 007.

בלק אנד וייט

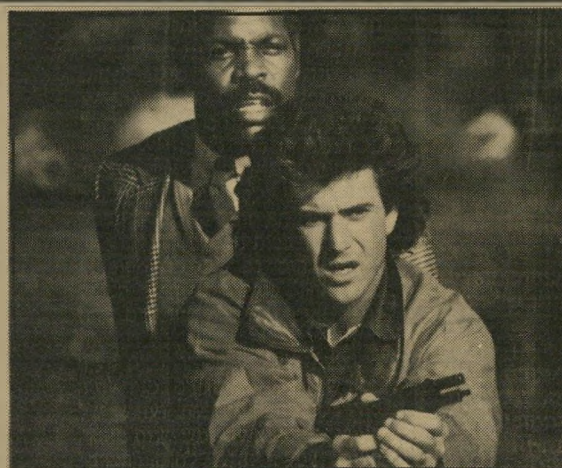
בפעולה

נשק קטלני (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) - אמריקה מסתרת את עצמה מן המשע בעזרת צמד שחור-לבן, עם רקע פסיכולוגי מתאים ועם הרבה כדורי-מרץ.

הנשק הקטלני - כדי לפזר כל חשש מפני רובוט הרסני מדגם חדש - הוא בעצם הכובע מל גיבסון, שהוא תרומת אוסטרליה לאסתטיקה הקולנועית. הברנש הוא פשוט יפה תואר וגם שחקן מוכשר (שנה בצל הסכנה) שפרש מעט מן הבד כדי להתייחד עם הבקבוק ועם כמה עשבים לא בריאים, ועתה הוא מחדש את עלומיו כקדם. הוא מתחיל את הסרט כמתאבד מסוכן לעצמו. הממאן להתנחם על מות אשתו הא-הובה, משמש משום כך כאשף-ירי משולל כל פחדים אנושיים הרץ קדימה כמתאבד מיקצועי, ומסיים את הסרט כגירסה אידיאליסטית של הארי המאוהב, מסתהר-החברה בדרכו שלו, המוכן להתחיל חיים חדשים בצפייה אל אופק תכול-תיקוה.

הסיבה לקיום העלילה כולה הוא השילוב של הצלף המיואש והעצבני בתחילת הסרט עם שטר ציבעוני (דני גלבר ממקום בלב), מיקצוען המתייחס למישרה כאל עבודה עם יעוד, אבל בליבו פנימה פועם לב איש-מישפחה חביב, שחמישה שנותיו מתחילות להכביד על ליבו והוא רוצה להאט את הקצב ולהינות קצת משיבה תחת גפנו ותחת תאנתו. וזה כמובן בלתי-אפשרי, כשאמריקה כולה טובעת באבקה לבנה, ובתו של חבר לנשק מייט-נאם (זה הולך טוב היום, ניצולי וייט-

מל גיבסון ודני גלובר: הבימאי משתעשע

נאם) צונחת מחלון חדרה בצורה המצביעה על כך שלא התאבדה מרצונה החופשי. מכאן מתפתח סיפור שהיה יכול להיות נורא ואיום, אילמלא ההרגשה שהבימאי, ריצ'ארד דונר, משתעשע, ואפילו קיטעי-העינויים ומכות-החשמל נראים יותר כבלט היתולי מאשר כמישחק באש חיה, וכל זמן שזה נראה רק מבדח - זה באמת משעשע. אך אם מתייחסים לזה ברצינות - זה מאוד מסוכן, מה יקרה אם משוחררי כל המילחמות יקימו לעצמם קומנדו בשיכון למד, למשל?